

Carwash

Werk van Christophe Vekeman bij De Arbeiderspers:

Alle mussen zullen sterven (roman)

Iedereen kan het (roman)

Wees maar niet bang (verhalen)

Een borrel met Barry (roman)

Lege jurken (roman)

Leven is werk (essays, reportages & interviews)

Señorita's (gedichten en andere podiumteksten)

49 manieren om de dag door te komen (roman)

Een uitzonderlijke vrouw (roman)

Marie (roman)

Hotel Rozenstok (roman)

Dit is geen slaapkamer meer nu (gedichten)

Johnny Paycheck (biografie)

Mensen als ik (roman)

Cruise (roman)

Christophe Vekeman

CARWASH

Musical

Uitgeverij De Arbeiderspers
Amsterdam • Antwerpen

Copyright © 2021 Christophe Vekeman

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van bv Uitgeverij De Arbeiderspers, Weteringschans 259, 1017 XJ Amsterdam.

Omslagontwerp: Sander Patelski

Portret auteur: Mieke de Ley

Typografie: Mat-Zet bv, Huizen

ISBN 978 90 295 4390 3 / NUR 301

www.arbeiderspers.nl

Voor Wanda

'We're gonna write ourselves a song'

Waylon Jennings

1

We zullen eens kijken. Er waren vier, nee, vijf mannen aanwezig in *Het bier en nu*, en zoals de naam van het café mogelijks reeds vermoeden doet, hadden zij alle vijf een glas boordevol schuimende pils voor hun neus staan. De mannen zagen er kortom nogal tevreden uit, al leken dan de beide late veertigers die niet op een toogkruk zaten maar zich aan de kleine tafel bevonden die het verst van de buitendeur was verwijderd, tegen de toiletten aan, in een gesprek verwickeld te zijn van een redelijk ernstig karakter.

Ze waren geenszins aan de schriele kant, hadden forse, blokvormige koppen met daaronder in beide gevallen een keel als een blaasbalg van vlees, en wat voorts hun gezichten betrof: samen met hun wallen bracht het overvloedige wangvet aan weerszijden van hun neus hun ogen hulpeloos in de verdrinking, zodat die niet veel groter dan pinktopjes leken. Maar hun blik was ernstig dus, dat kon je desondanks duidelijk zien, en dat je je dienaangaande niet vergiste viel eenvoudig af te leiden uit de trekken om hun weinig lacherige mond: niet de minste twijfel leed het dat er, hoe tevreden zij dan ook mochten wezen met hun grote glazen boordevol geel bier met daarop dikke wolken romig schuim, heel wat op het spel stond in hun conversatie, die zij voerden met de inzet, de betrokkenheid en

concentratie van fervente kaartspelers of schakers. Waarover zij het hadden?

We zullen eens luisteren. De man die aan de rechterkant van het tafeltje zat heette kennelijk Bert, want de man links zei: ‘Het is toch pure nonsens allemaal, Bert?’

‘Ik denk dat ik wel ongeveer weet wat je bedoelt, Wim, maar ik –’

‘Het is toch pure nonsens allemaal?’ herhaalde Wim zijn vraag.

De man die Bert genaamd was zweeg, spitste de lippen en trok een gezicht dat sprak van luisterbereidheid en een sterke neiging tot wikken en wegen. Het was hem erom te doen, aldus vertelde dat gezicht, een oplossing te vinden en tot een bevredigende, waarheidsgetrouwe conclusie te komen, eerder dan dat hij met alle geweld zijn gelijk wilde halen. Daarom nam hij het Wim niet kwalijk, ook, dat die hem zo genadeloos en zonder plichtplegingen onderbroken had. Hij wachtte rustig af tot Wim het gesprek zou hervatten.

‘En als ik “nonsens” zeg,’ ging laatstgenoemde inderdaad verder, ‘dan heb ik het over flauwekul en onzin, Bert. Over larie. Gezever, gelul.’ Hij liet een stilte vallen en keek Bert strak aan.

‘Ik denk dat ik begrijp wat –’ zei die na een tijdje.

‘Bullshit,’ onderbrak Wim hem. ‘Tijdverlies. Kletskoek. Geleuter.’ Andermaal keek hij Bert strak en stilzwijgend aan, maar die zei niets meer nu, en de man die Wim heette rondde zijn opsomming af met: ‘Gezwets. Gezwam.’

‘Prietpraat?’ vroeg de andere.

‘Je zegt het, Bert,’ zei Wim.

Bert knikte begripvol en glimlachte kort.

‘Toch staan romans in heel hoog aanzien bij de mensen,’ zei hij. ‘Dat kan je niet ontkennen, Wim.’

‘En dat zál ik niet ontkennen, Bert. Dat zál ik niet ontkennen, dat romans in heel hoog aanzien staan. Maar goed, en

wat dan nog? Wat zou dat moeten bewijzen? Zijn de mensen slim?’

‘Wel, ik heb eens iemand gekend,’ begon Bert.

‘Stel nu,’ viel de andere hem eens te meer in de rede. Hij sprak met grote nadruk en een stem die stamde uit de diepten van zijn enorme keel. ‘Stel nu, Bert. Neem de volgende situatie. En dat is meteen mijn hele punt. Stel, je zit daar aan de toog, daar waar die jongens nu zitten. Die pummels. Die rakkers.’

‘Die knullen.’

‘Die rekels, die knapen. Stel, je zit daar, maar je zit daar alleen. Daisy staat wel achter de toog, maar verder is er niemand in de hele zaak. Niemand. Je zit gewoon iets te drinken, op je gemak. Gezondheid, trouwens.’

‘Gezondheid, Wim.’

Een paar ogenblikken later zetten de beide mannen hun halflege glas weer neer.

‘Goed bier,’ smakte Wim, en Bert beaamde dit door wederom zijn glas te grijpen en het heel even op te tillen terwijl hij het schuin hield. Hij keek ernaar, trok vol appreciatie zijn wenkbrauwen op en liet toen zijn onderlip zien, die niet korter was dan een gemiddelde tong. Vervolgens boerde hij, rustig en zacht.

‘Maar goed, stel nu, je zit daar aan de toog, alleen, en er komt iemand binnen, en die komt naast je zitten. Zie je het voor je?’

‘Ik volg.’

‘Oké dan. En die man gaat naast je zitten en bestelt op zijn beurt iets te drinken, en je kunt aan alles merken dat je met hem aan de praat zult raken.’

‘Uiteraard.’

‘Dat is nogal wiedes.’

‘Dat ligt voor de hand.’

‘Natuurlijk. En dat gebeurt ook. En weet je wat die kerel zegt, meer bepaald? Weet je wat hij zegt, die kerel?’

Bert staaarde Wim aan. Hij had geen idee.

‘Weet je wat hij zegt? Wat het eerste is wat hij tegen je zegt?’

‘Nee, weet ik niet,’ gaf Bert toe.

‘Het eerste wat hij tegen je zegt, die wildvreemde snuiter, die je van je leven nog niet hebt gezien, is dit: “Mijnheer”,’ zette Wim plots een andere stem op, die vooral veel hoger klonk dan die waarmee hij al die tijd al het woord had gevoerd. Het was geen aangename stem, en het mocht duidelijk wezen dat hij door haar te gebruiken uitdrukking wenste te geven aan zijn minachting voor de wildvreemde snuiter en voor wat hij op het punt stond te berde te brengen aan die bijna lege toog waar, stel je voor, Bert op zijn gemakje en ongestoord, in alle onschuld ook, iets had zitten drinken. ‘Mijnheer,’ herhaalde Wim nog altijd met diezelfde nieuwe stem, ‘heel prettig om kennis te maken. Mijn naam is zus en zo, en ik zal u in de loop van de komende uren een verhaal vertellen waarvan ik nu al, op voorhand, ruitelijk toegeef dat het *absoluut niet echt gebeurd is*. Het is meer specifiek een verhaal, weet u wel, dat ik hier ter plekke zal zitten verzinnen. Wanneer wij allebei doodop zijn – mogelijk bent u in slaap gevallen – gaan we vanzelfsprekend beiden naar huis, maar morgenavond hebben wij een nieuwe afspraak, of anders overmorgenavond, en dan gebeurt exact hetzelfde, wat dus wil zeggen: ik vervolg mijn verhaal, dat ik opnieuw, zoals u heel goed weet, want het staat in grote letters op mijn voorhoofd geschreven en ik steek het allesbehalve onder stoelen of banken, *van a tot z uit mijn grote, dikke duim hier zal zitten zuigen* en waar dus geen woord, niet één, geen énkkel, van waar is. En tóch maken wij daarna, na morgenavond dus of overmorgenavond, de afspraak om nóg een keer hetzelfde te doen – tot ik beslis, geachte heer, dat het nu welletjes is, want ik ben het vertellen en verzinnen zat, ik

heb geen inspiratie meer of weet ik veel wat. Tot ik beslis, kortom, dat het is afgelopen en ik elders iemand anders ga lastigvallen. Dat gaan we doen, akkoord? Akkoord? En al die tijd verwacht ik dat jij, goed wetende dus dat niets van wat ik je vertel ook maar in de verste verte in werkelijkheid is gebeurd en dat zelfs geen van de mensen over wie ik waarlijk niet uitgepraat raak ooit heeft geleefd, laat staan dat ik hem of haar of hen gekend heb of gesproken – al die tijd verwacht ik dat jij, bovenste beste Bert, razend geïnteresseerd bent in mijn monoloog en aan mijn lippen hangt en aan mijn lippen blijft hangen en zelfs *bereid bent geld te geven* om mijn gezwam en mijn gezwets, mijn geleuter en mijn flauwekul en pure nonsens met gespitste oren te beluisteren.’

In de loop van zijn betoog had de nieuwe stem van Wim zijn specifieke eigenschappen in zekere mate verloren – ze had aan hoogte ingeboet – maar het verschil tussen hoe hij geklonken had aan ’t slot van zijn vertolking en de wijze waarop hij vervolgens ‘En zo zit de verhouding tussen enerzijds de schrijver van romans en anderzijds de lezer van romans, Bert, in elkaar’ zei, was niettemin nog steeds bijzonder groot. ‘Zo en niet anders,’ zei hij met zijn wijsvingerpunt op de tafel. ‘Zo en niet anders. Zo absurd is het in mijn optiek om een roman te zitten lezen. Want waarin onderscheidt zich een roman, zeg het nu zelf, van de ter plaatse bij elkaar gefantaseerde zever van een tomeloze toogzeur? Zeg het nu zelf, Bert.’

Bert echter weigerde om het nu zelf te zeggen, zoals hij tevens weigerde om aan zijn weigering ook maar een enkel woord te verspillen. In de plaats daarvan zei hij: ‘En films dan, Wim?’

‘Films zijn anders,’ wist Wim zo te horen heel zeker.

‘Excuseer mij, Wim, maar waarom zouden films anders... waarin verschillen films...?’

‘Films zijn beelden,’ zei Wim. ‘Weet je wel? Films worden

ook niet door één iemand gemaakt. Er is een hele ploeg aan het werk en zo. Weet je wel? Films zijn anders.’ En waarschijnlijk omdat hij ook zelf wel beseftte dat zijn uitleg in slechts zeer minieme mate tot voldoening strekte, bleef hij een wijle peinzend naar een punt ergens op de vloer staren.

‘Toch beseft je ook bij het bekijken van een film dat het verhaal dat zich ontrolt verzonnen en niet echt gebeurd is. Normaal gesproken toch.’

‘Dat wéét ik wel, Bert, dat wéét ik toch wel,’ sprak Wim geïrriteerd, waarop zijn ergernis hem inspiratie scheen te geven, want voordat zijn woede kans zag om in kracht en ook volume toe te nemen – en daar had het, afgaand op de plotse hoogroodheid van zijn gezicht, echt wel naar uitgezien – sloop er iets sluis in zijn blik, en hij keek Bert in de ogen en zei: ‘Maar je begrijpt me niet, Bert. Want er is echt wel een fundamenteel verschil tussen een roman en een film, en zelfs tussen een roman en de verfilming van die roman. Tussen een roman dus en een film met precies hetzelfde, inderdaad verzonnen verhaal.’

‘Hoezo dan, Wim?’ klonk Bert oprecht geïnteresseerd.

‘Hoezo?’ schoot Wim smakelijk in de lach, waarop hij zijn brede rug tegen de leuning van zijn stoel aan bracht en met de duim en vingers van zijn rechterhand de onderkant van zijn gezicht omvatte. Zijn kin, echter, leek glad als natte zeep te zijn, en wist zich binnen de seconde uit de greep der vingers te bevrijden. De hand kwam nu met een klap op de tafel terecht, en Wim boog zich, nog steeds ontspannen lachend, naar zijn gesprekspartner toe. ‘Ik zal je vertellen hoe dat komt en waar dat fundamentele verschil in bestaat. Het fundamentele verschil, immers, Bert, is dat er in een film echte mensen meespelen. Toegegeven, ja, ze hebben zich verkleed en doen alsof ze zichzelf niet zijn, alsof zij iemand anders zijn, maar wat zij ook doen of niet doen: het zijn en blijven echte mensen. Al

doen ze nog zo hard hun best om, weet je wel, zogenaamde *personages* neer te zetten, mannen en vrouwen dus die uit niets dan verzinzel bestaan, toch zijn en blijven het natuurlijk in de eerste plaats acteurs, net zoals een kind dat onder een laken schuilgaat nooit een spook zal worden maar altijd een kind blijft. En dat brengt de werkelijkheid in de film, kerel, dat verleent er *werkelijkheid* aan, aan een film. Dat maakt van de film het *medium van de waarheid*, goede vriend, en datzelfde maakt, omgekeerd dan, van de roman het medium van de – niet van de leugen, nee. Van nog veel minder dan de leugen. De roman is het medium van... van... van helemaal niets!’

‘Helemaal niets?’ riep Bert geschrokken uit.

‘Helemaal niets!’ bevestigde Wim opgetogen. ‘Het medium van niemandal! Van nul komma noppes plus nada!’

‘Shit man,’ schudde Bert het hoofd.

‘Luister! Wat is een man op een paard in een film? Een man op een paard in een film is een man die op een paard zit, hoe je het ook draait of keert. Dat paard mag in de echte wereld Molly heten en in de film in kwestie helemaal anders, en de man – die acteur dus – mag er in die film uitzien als een godvergeten indiaan, compleet met zwarte pruik en wat je maar wil, terwijl hij in het echt nog liever van een torenhoge rots zou vallen dan zo’n roodhuid aan te raken met een tang van zeven meter – maar dat doet er allemaal niet toe. Dat doet er niet toe, Bert. Want weet je wat een feit is? Feit is dat die komediant op het scherm met die pruik op zijn kop niet enkel werkelijk bestaat of althans minstens hééft bestaan, maar bovendien ook ooit op dat paard heeft gezeten. Daar valt geen speld tussen te krijgen. Dat beeld is echt, begrijp je? Dat zijn *echte beelden* die je daar ziet in die film. Geen woorden maar beelden. Begrijp je het?’

‘Ja, ik denk wel dat ik het –’

‘Begrijp je, Bert?’

‘Ik denk het wel,’ zei Bert.

‘Een man op een paard in een film,’ vatte Wim het nog eens samen, misschien voor alle zekerheid, maar ongetwijfeld mede daar hij zich ook zelf verwonderde over het inzicht dat hem toegevallen was en waar hij nu zo lang als mogelijk plezier aan wilde beleven, ‘is een man die op een paard zit. Het beeld zelf – de film – is het bewijs daarvan. Een man op een paard in een film is een man die op een paard zit. Een man op een paard in een boek, anderzijds, is géén man die op een paard zit. Een man op een paard in een boek is...’ En Wim haalde zijn schouders op en vestigde de aandacht op de palmen van zijn handen, leeg en ledig als de hemel op een wolkeloze dag.

‘Helemaal niets,’ zei Bert.

‘Helemaal niets, Bert. Helemaal niets. Niets. Rien du tout. Dát is een man op een paard in een boek.’

‘Shit man.’

‘Niets, rien du tout. Maar goed dus, Bert, wel, ik moet eerlijk zeggen, ik heb er een droge keel van gekregen. Een droge keel en op de koop toe dorst.’

‘Shit man.’

‘Ben ik goed of ben ik niet goed?’

‘Je bent goed, Wim. Je bent echt, echt goed. Echt echt.’

‘Wel, gezondheid, Bert.’

‘Gezondheid, Wim.’

‘Daisy!’ riep Wim een handvol ogenblikken later, toen het schuim nog bezig was langzaam omlaag te druipen in de glazen die nu nutteloos op tafel stonden. ‘Daisy!’

Niet meteen maar evenmin na verloop van een hele hoop tijd kwam de bevallige, langbenige brunette die naar de naam Daisy luisterde achter haar toog vandaan. Met in elke hand een groot glas pils liep ze, gevolgd door drie paar ogen, naar de kleine tafel van de late veertigers.

‘Of wil jij een flesje limonade, Bert?’ grapte Wim vrolijk terwijl ze de glazen neerzette.

‘Nee bedankt, Wim,’ zei Bert.

‘Hé Daisy!’ lachte Wim met zeer wijd geopende mond. ‘Zou je mijn broer hier niet een flesje limonade geven met een rietje? Zou dat niet beter voor hem zijn dan al dat bier? Haha! En die pils van hem aan mij overlaten? Haha!’

‘Eerder zal het min vijf zijn ’s zomers in de hel dan dat ik limonade drink,’ momperde Bert, die niet in de gaten had met een grapje te maken te hebben. Het had er alle schijn van, meer bepaald, dat hij veel te sterk onder de indruk was van wat zijn broer zonet uiteengezet had om de volgende minuten nog tot helder nadenken in staat te zijn: het vertoog van Wim had hem getroffen – ‘Shit man’ – met de verdovende kracht van een hamer...

‘Lust je niet graag limonade, Bert?’ vroeg de zongebruinde brunette met een gezicht waarop de zeer grote verbazing overduidelijk gespeeld was.

‘Is veel te zoet, vind ik,’ was het antwoord van Bert, en Wim leek ongeveer het hartinfarct nabij en zat in ademnood nét niet – het scheelde een haartje – uit elkaar te ploffen van plezier. Het kon niet anders of het was bijzonder lang geleden dat hij zo gelachen had: zo hard lachte hij, dat hij er geen geluid bij maakte. Eén van de drie – om het woord van Wim te gebruiken – ‘pummels’ aan de toog die Daisy met hun blik hadden gevolgd en ook nu nog altijd in haar richting keken, hun kin tegen hun rechterschouder aan, verhief zijn stem en riep: ‘Wat ben je goedgezind, Wim, wat scheelt er?’

‘Laat hem maar even,’ zei Daisy.

‘Ik kom niet meer bij,’ piepte Wim.

‘Zeg, Wim...’

‘Laat hem maar even, Danny,’ zei Daisy.

‘Wim, zo lachen, man!’ riep Danny nadat er vervolgens een minuut of wat verstreken was. ‘Zo goedgezind dat je lijkt. Wat scheelt er? Wat is er gebeurd?’

Wim wiste zich de tranen uit zijn pinktopgrote oogjes en nam een hele poos de tijd om voorzichtig een beetje op adem te komen. Hij hield zich, met zijn handen op zijn knieën, zo onbeweeglijk mogelijk, en hij blies langzaam adem uit van tussen zijn getuite lippen.

‘Jóngens,’ zei hij, nog altijd bijtrekkend.

‘Ik denk dat hij beter zelf wat limonade zou drinken,’ opperde Bert tegen Daisy, die bezorgd op Wim stond neer te kijken.

‘Gaat het, Wim?’ vroeg ze.

‘Goed, prima,’ hijgde Wim nog na.

‘Zeg, Wim, waarom ben je zo goedgezind?’

‘O,’ zei Wim. ‘Jongens,’ blies hij. ‘Oké. Gewoon. Gewoon, Danny. Een klein intellectueel succesje.’ Hij leek eindelijk weer volledig bij zijn positieven te zijn en tikte met zijn wijsvinger een paar keer achtereen tegen zijn slaap. ‘Ik blijf het hier allemaal nog heel goed op orde te hebben, Danny, dat brein van mij blijkt nog te functioneren als een... als een *goed geoliede machine*, en je weet, dat doet een man natuurlijk deugd. Jongens. Ik was er bijna aan, geloof ik.’

‘Een intellectueel succesje, Wim? Vertel eens?’

‘Ja, God, gewoon, het was een inzicht dat ik had,’ klonk Wim wegwuiverig en plots bescheiden. ‘Zo heel veel had het nu ook weer niet om het lijf, al met al.’

‘Een inzicht, Wim?’ hield Danny aan.

‘Wel, het komt erop neer, Danny,’ verklaarde Wim zich met luider stem nader, van het ene op het andere moment nu toch weer ongemeen trots, geestdriftig en bloedserieus, ‘het komt erop neer dat er fun-da-men-te-le verschillen blijken te zijn tussen – één – een roman en – twee, aan de andere kant dus – een film, begrijp je, en die fun-da-men-te-le verschillen laten zich – en daar kwam ik zo-even achter – aanschouwelijk maken door het volgende voorbeeld.’

‘Zo, dit is interessant,’ vond Danny hardop tegen Daisy, die

in de tussentijd haar plaats achter de toog weer ingenomen had en het gesprek nu stond te volgen met een hand op de tapkraan. ‘Zulke dingen interesseren mij enorm,’ legde Danny haar uit, ‘kunst en filosofie en zo. Het is dus zeker niet zo dat ik er alleen maar goed uitzie, ik ben ook –’

‘Luister dan, Danny,’ zei Daisy, ‘als je het toch zo interessant vindt. Zou je dan niet beter luisteren naar wat Wim je wil vertellen?’

‘Maar jou vind ik nóg interessanter, Daisy...’

‘Woehoe!’ deden de twee toegzitters ter linkerzijde van Danny. ‘Daisy,’ zei een van hen, ‘ik denk dat je geen keus hebt, echt. Tegen zoveel charme kan geen vrouw of meisje bestand zijn: je zal toch echt met Danny moeten trouwen...’

‘O?’ zei Daisy, en ze nam Danny op alsof ze hem voor de eerste keer zag. Ze keek hem aan, langdurig en onderzoekend, als was ze waarlijk bezig aan een keuring van zijn uiterlijk.

Met dat uiterlijk van de tengere Danny was iets heel vreemds aan de hand. Zijn ogen, neus en mond maakten niet zozeer deel uit van zijn gezicht als dat zij er min of meer lukraak en slordigweg over uitgespreid leken te liggen, het ene oog hier, het andere daar, de neus ergens in het midden, zijn mond in de buurt van zijn kin. Ook zijn kapsel, dat een al even weinig consistente indruk maakte, was ten zeerste opvallend, in die zin dat het uit wel vijfentwintig of dertig verschillende, rechthoekige compartimenten bestond, die zonder rekening te houden met elkaar elk hun eigen koers aanhielden en daarmee deden denken aan een flets en kleurloos, in stomdronken toestand bijeengeknutseld lappentapijtje van sluijk mensenhaar.

‘Ik weet het niet,’ deed Daisy na een hele poos alsof zij de knoop echt niet doorgehakt kreeg. ‘Ik houd het nog even in beraad, denk ik.’

‘Hahahahaha!’ brulden de twee.

‘Oké, oké,’ zei Danny, die onder Daisy’s blik zo rood als Lucifer in stripverhalen was geworden, ‘goed hoor, heel fijn, als jullie maar plezier hebben, dan ben ik ook blij, geloof me. Vooruit, Wim,’ wendde hij zich hierop van zijn makkers en van Daisy af, ‘ga verder, als je wil. Zorg jij dan maar voor een beetje niveau in dit café.’ En hij keek Wim aan op de wijze van iemand die zich uit-en-te-na bewust is van het feit dat hij op ’t punt staat potentieel levensveranderende of in elk geval nimmer voordien gehoorde of gelezen zaken van buiten kijf staand belang te vernemen. Wim had zijn volledige aandacht. ‘Je ging daarnet een voorbeeld geven.’

‘Ja, dat klopt, Danny,’ antwoordde Wim, op zijn gezicht een uitdrukking die nauwgezet het midden hield tussen gekwetst en gelaten, ‘maar dat was daarnet dus, voordat je het nodig vond om mij de mond te snoeren door met Daisy een gesprek te beginnen.’ Hij keek Danny niet aan terwijl hij dit zei, hij keek langs de drie pummels heen naar de buitendeur van het café, wat in dit geval zo ongeveer gelijkstond aan ‘in de verte’. Hij leek in niets meer, wanneer je hem zo zag zitten, op de ademloze pieper van een paar minuten geleden.

‘Hé komaan, Wim, ik zei wel degelijk dat ik het erg interessant vond wat je vertelde. Waar of niet, Daisy, dat zei ik toch?’

‘Ja, dat zei hij, Wim,’ beaamde Daisy. ‘Dat moet je toegeven, dat zul je zelf ook wel hebben gehoord...’

‘Ik zei juist dat wat je zei mij buitenmatig interesseerde, over kunst en filosofie en zo,’ verzekerde Danny Wim, die bij dit alles nog steeds koppig aan het zwijgen bleef en zonder ook maar een keer te knippen naar de buitendeur staarde. Toch kon je zien aan hem, eerlijk gezegd, dat hij alweer flink aan het bijdraaien was. Waaráán je dat zag? Misschien liet zich wel raden, op basis van nauwelijks merkbare rillingen die zijn vlezige wangen doorvoeren, dat er iets krampachtigs kleefde aan de plooi waarin zijn gezicht zich bevond, iets geforceerds en on-

natuurlijks, alsof hij zich moeite moest getroosten om eruit te zien zoals hij eruitzag: gekwetst en gelaten, en niet van plan zich door mouwvegerij te laten vermurwen.

‘En het wás ook gewoon interessant, Wim,’ zei Danny op smekende toon. De twee pummels die op de krukken aan zijn linkerzijde zaten knikten instemmend: ze waren het oprecht met Danny eens. ‘Alles wat je zegt is interessant, trouwens, normaal gesproken. Dat is gewoon zo. Je bent gewoon een interessante man.’

Meer was er niet voor nodig om de dooi op stel en sprong zijn intrede te laten doen. Wim maakte een beweging met zijn hoofd en hield zich nu niet meer doofstom, maar wierp met stelligheid tegen: ‘Niet alles, Danny, dat moet je niet zeggen. Alles zeker niet. Daar overdrijf je in.’

‘Overdrijven? Het zal toch niet veel schelen,’ meende Danny verheugd.

‘Nee?’ bleek Wim onmiddellijk in alle ernst bereid, zijn blik gericht op Danny, om de juistheid van zijn eigen oordeel ten zeerste in twijfel te trekken. Vervolgens keek hij vragend naar zijn broer en legde hém de kwestie voor.

‘Alles is overdreven,’ gaf ook Bert als zijn mening te kennen, al voegde hij er zonder enige vorm van pauze aan toe: ‘maar je bent heel vaak heel erg scherp van geest, en daarnet was je, vond ik, briljant. Je was niet zomaar interessant, het was eenvoudig briljant wat je zei, en dat succesje, dat zogenaamde succesje waar je het over had, waar je het tegen Danny over had, dat was geen succesje, Wim, dat was een succés.’

‘Een succes of een succesje,’ haalde Wim zijn schouders op over het weinig wereldschokkende verschil tussen beide begrippen.

‘Dat was een succés, Wim, en daarmee uit.’

‘Een succés dan,’ zwichtte Wim. ‘Nu, ik moet ook wel zeggen,’ veranderde hij toen van toon en onderwerp en gespreks-

partner, ‘dat ik begrip voor je heb, hoor, Danny. Jongens als jullie, en dan een meid als Daisy... Nietwaar? Dan is het moeilijk bij de les te blijven...’

‘Het probleem met Daisy,’ zei Danny, ‘is heel eenvoudig: ze went niet. Je raakt niet aan haar gewend. Ze blijft altijd even mooi.’

‘Woehoe!’ deden de twee pummels aan zijn linkerkant, maar deze keer zonder veel overtuiging, alsof ze niet konden verhullen dat Danny de waarheid sprak en meer bepaald nagels met koppen sloeg.

‘Hoelang ben je hier nu, Daisy?’ wilde Wim weten. ‘Een maand of twee?’

‘Vandaag op de dag af vier maanden,’ zei Daisy met haar hand op de tapkraan.

‘Tsss, de tijd vliegt,’ filosofeerde Wim. ‘De tijd is eigenlijk een soort van vogel, als je het nagaat.’ Hij keek een moment lang naar zijn broer, peilend, en mijmerde aansluitend, toen hij geen reactie bleek te oogsten: ‘Het is toch wat: je hele leven – pakweg, want je hoeft het niet te zeggen, vierentwintig jaren lang – daar in de grote stad wonen, en dan hier – vandaag op de dag af vier maanden geleden dus – in Domdorp stranden...’

‘Vierentwintig is het, goed gegokt, Wim, maar Carmiggelt met zijn negenduizend inwoners omschrijven als “de grote stad” is me dunkt net iets minder terecht, en ook “stranden” is misschien niet helemaal het juiste woord, natuurlijk.’ Even – werkelijk niet langer dan een tel – verscheen er een verwarde, radeloze blik in Daisy’s ogen. ‘Ik bedoel, het is nu ook niet zo dat ik heel zeker weet hier altijd te zullen blijven...’

‘Tenzij je met Danny trouwt!’ riep een van de twee pummels.

Iedereen lachte.

‘En dan nog,’ zei Danny. ‘Ik zou Daisy naar overal volgen.’